

Arrest

nr. 351 019 van 29 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2026 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 12 mei 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoeker, die verklaart een staatsburger van Albanië te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig zesde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de DVZ de beslissing tot weigering van verblijf. Het CGVS nam eveneens de beslissing tot weigering van verblijf omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn herkomst uit Kosovo, noch aan zijn (negatieve) ervaringen met de Servische autoriteiten, noch aan zijn verklaringen over de moord op zijn broer. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad van State.

In het kader van zijn tweede verzoek nam de DVZ een weigeringsbeslissing die bevestigd werd door het CGVS. Hij deed afstand van zijn beroep tegen deze beslissing.

In het kader van zijn derde verzoek nam het CGVS de beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 266 938 van 19 januari 2022.

Zijn vierde en vijfde verzoek werd telkens door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

In het kader van zijn huidige verzoek haalt verzoeker aan dat zijn echte naam A. Z. is, dat hij in werkelijkheid de Albanese nationaliteit heeft, dat zijn ouders ook beiden de Albanese nationaliteit hebben, en dat hij tot zijn vertrek naar België in 1998 steeds in Gramsh (Albanië) heeft gewoond. Hij stelt dat hij in Albanië problemen had met de crimineel T. B.. Hij beschuldigde hem ervan zijn schapen te hebben afgenomen. Er was met T. B. ook een grondconflict over een stuk grond van zijn vader. Er vonden tevergeefs verzoeningspogingen plaats tussen zijn familie en de familie van T. B.. Ter staving van zijn huidige verzoek legt hij de volgende documenten voor: een geboorteakte onder de naam van A. Z.; een attest van de gezinssamenstelling van A. Z.; een attest van een Albanese verzoeningscommissie van 14.07.2025 waarin de problemen tussen de familie Z. en T. B. worden besproken en waarin wordt gesteld dat de verzoening onsuccesvol was; een attest van de gemeente Lezhë van 06.07.2025 waarin wordt gesteld dat A. Z. in 1993 problemen kende met T. B. en daarom in 1993 Albanië verliet; en een medisch attest van de dienst endocrinologie van het AZ Groeninge Kortrijk van 04.07.2025 waaruit blijkt dat hij blijvend opgevolgd moet worden.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoeker, in tegenstelling tot zijn vorige verzoeken, in onderhavig verzoek stelt dat zijn echte naam A. Z. is, dat hij in werkelijkheid de Albanese nationaliteit heeft, dat zijn ouders ook beiden de Albanese nationaliteit hebben en dat hij tot zijn vertrek naar België in 1998 steeds in Gramsh (Albanië) heeft gewoond. Gelet op de verschillende vaststellingen aangaande verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde stukken, stelt het CGVS vast dat verzoeker nog steeds geen zicht geeft op zijn werkelijke identiteit, zijn herkomst/nationaliteit en zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Bijgevolg maakt hij het nog steeds onmogelijk om een onderzoek te voeren naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. De door hem geformuleerde vrees met T. B. en zijn familie is derhalve niet dienstig.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht,

volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van zijn huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal zijn verzoek onontvankelijk verklaren.

8. Van een persoon die internationale bescherming verzoekt, kan en mag ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn relaas zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, (recente) herkomst, reisweg en vluchtmotieven. Er wordt verwacht dat men van bij de aanvang van en doorheen de gehele procedure tot beoordeling van het verzoek om internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste gehoor, daar op elke verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure voor internationale bescherming (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004), wat in casu niet het geval is.

In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een onderzoek gevoerd naar en rekening gehouden met de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen, zoals blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing: "U stelt – in tegenstelling tot uw vorige verzoeken – in onderhavig verzoek dat uw echte naam A. Z. is, dat u in werkelijkheid de Albanese nationaliteit hebt, dat uw ouders ook beiden de Albanese nationaliteit hebben en dat u tot uw vertrek naar België in 1998 steeds in Gramsh (Albanië) hebt gewoond (Verklaring 6e VIB, vraag 3, 6 en 10). Hierbij dienen echter de volgende vaststellingen gemaakt te worden:

- U komt pas - na 27 jaar in België te hebben verbleven - in uw zesde verzoek om internationale bescherming aanzetten met uw beweerde werkelijke identiteit. In uw vorige verzoeken bleef u steeds volharden M. S. te heten, afkomstig te zijn van Mitrovica (Kosovo) en over de Servisch/Montenegrijnse nationaliteit te beschikken.
- In december 2023, na uw vijfde verzoek om internationale bescherming, diende u een verzoek tot erkenning als staatloze in bij de rechtbank van eerste aanleg in Oost-Vlaanderen (Zie administratief dossier). Ook in dit verzoekschrift bleef u uw identiteit van M. S. volharden en verklaarde u dan weer geen enkele nationaliteit te hebben.
- Ter staving van uw beweerde Albanese identiteit legt u een geboorteakte en een attest van een gezinssamenstelling neer. Dit betreffen echter louter kopieën waarvan de authenticiteit niet na te gaan valt. U toont geenszins aan dat de voorgelegde documenten uw persoon betreffen.
- U verklaarde bij de DVZ op 13.01.2026 dat u 'binnen tien dagen' een paspoort zou ontvangen en dit aan het CGVS zou bezorgen (Verklaring 6e VIB, vraag 3 en 17). Tot op heden (begin februari 2026) hebt u echter nagelaten om dit aan het CGVS te overhandigen.
- Het attest van de gemeente Lezhë d.d. 06.07.2025 stelt dat A. Z. (waarvan u beweert deze persoon te zijn) Albanië – omwille van de problemen met T. B. - verliet in 1993. U stelt in onderhavig verzoek echter tot in 1998 ononderbroken in Albanië te hebben verbleven (Verklaring 6e VIB, vraag 10). Gelet op deze vaststellingen geeft u aldus nog steeds geen zicht op uw werkelijke identiteit, uw herkomst/nationaliteit en uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg maakt u het nog steeds onmogelijk om een onderzoek te voeren naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. De door u geformuleerde vrees met T. B. en zijn familie is derhalve niet dienstig."

Verzoeker heeft met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit tegenstrijdige verklaringen afgelegd doorheen zijn verschillende soorten (administratieve/gerechtelijke) procedures in België.

Verzoeker biedt geen (afdoende) verklaring voor het feit dat hij nu pas tijdens zijn huidig verzoek zijn beweerde werkelijke identiteit zou hebben aangehaald, met name dat hij de naam A. Z. zou dragen, en dat hij in werkelijkheid over de Albaanse nationaliteit zou beschikken.

De Raad benadrukt verder dat verzoeker in december 2023 een verzoek tot erkenning als staatloze indiende bij de rechtbank van eerste aanleg in Oost-Vlaanderen en daarbij volhardde in zijn identiteit als M. S. en ook verklaarde over geen enkele nationaliteit te beschikken.

Door te verwijzen naar zijn voorgelegde documenten en naar (Europese) rechtspraak, brengt hij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op voorgaande vaststellingen uit de bestreden beslissing en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.

De Raad merkt verder op dat de beoordeling van de bewijswaarde van de voorgelegde stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en deze Raad behoort. De commissaris-generaal en deze Raad dienen niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

Verzoeker heeft het stuk "Foto Albanees paspoort en ID kaart" gevoegd aan zijn verzoekschrift. De Raad merkt op dat dit stuk slechts een foto betreft van documenten waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Aan deze stukken kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien legt verzoeker slechts een foto van de voorkant van een paspoort neer, en niet van de eerste pagina, waardoor niet wordt aangetoond aan wie het paspoort zou toebehoren.

De Raad sluit zich verder aan bij het volgende dat de commissaris-generaal in de verweernota heeft (vast)gesteld: "2.4.4 In ondergeschikte orde betoogt verweerder dat zelfs indien zou worden geoordeeld dat verzoeker heden over de Albanese nationaliteit zou beschikken - quod non in casu, het geheel onduidelijk blijft wanneer en op welke wijze hij deze nationaliteit zou verworven hebben. Zo merkt verweerder op dat de identiteitskaart die op de neergelegde foto wordt afgebeeld, als afgiftedatum 12 januari 2026 vermeldt. Verzoeker staft met de neergelegde stukken geenszins dat hij reeds sinds de jaren negentig of langer over de Albanese nationaliteit beschikt, laat staan dat hij steeds in Albanië verbleven zou hebben en er problemen zou gekend hebben. Verweerder volhardt in de vaststelling dat verzoeker op volkomen wijze in gebreke blijft een waarheidsgetrouw en volledig zicht te bieden op zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn levensloop en zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Er liggen dan ook geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt."

9. Verzoeker houdt een betoog omtrent zijn vrees voor T. B. en de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. De Raad merkt op dat verzoeker nog steeds geen zicht geeft op zijn werkelijke identiteit, zijn herkomst/nationaliteit en zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Bijgevolg maakt hij het nog steeds onmogelijk om een onderzoek te voeren naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Zijn betoog omtrent zijn vrees voor T. B. en de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst, is derhalve niet dienstig.

10. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

VERWERPING

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. DE SMET